

дѣда Журча. Отъ тамъ се плѣзгватъ по човката му и хайде въ тинята. . . Послѣ пакъ катеряне по папура, пакъ на главата на жерава, и отново пар-заляне, викове, веселба, смѣхъ . . .

— Квакъ, квакъ, кавардакъ! . . .

А дѣдо Журъ ужъ дрѣме . . . Когато се на-брали по него цѣла рота жаби и жабета, той из-дебналъ сгодна минута и... хлопъ!.. носъ въ тинята...

О, чудо! Какъвъ страхъ и трепетъ, какво бѣ-гане, какви ужасни крѣсъци и писъци, какви тре-воги, настанали въ блатото! . . .

— Измѣна! . . Прѣдатель! . . Засада! . . При-мамка! . . тѣзи думи се чували отвсѣкждѣ.

Зло щѣше да бжде за немирнитѣ жабчета, ако работата не се свърши тѣй, както се случва само въ приказкитѣ. . . Чудесно. . .

Ето какво чудо стана: ударилъ клѣвка дѣдо Журъ въ тинята, забилъ клонъ дѣлбоко и неможе вече да го извади. . . Почналъ да се тегли и дърпа нагорѣ, надирѣ. . . Дърпалъ, дърпалъ. . . не из-лиза пустиятъ клонъ . . . Ехъ, че събира дѣдо Журъ юнашки сили, па като дърпва . . . та чакъ на опашката си сѣда. . . Извадилъ си той клонъ. но ето нова бѣда: опашката му се забива въ ти-нята и не излиза. . . — пера яки, дебели. . . сѣкашъ съ пирони се заковалъ дѣдо Журъ въ тинята. . .

Ами сега? Хайде ново дърпане нагорѣ и на-прѣдъ. . . Дърпва силно, изтегля опашка, но дѣл-гиятъ клонъ отново пакъ се забива въ тинята . . .

Дѣлго врѣме се мжчилъ дѣдо Журчо. Носъ ако изтегли, опашка се набива въ тинята; опашка ако изтегли, клонъ още по-дѣлбоко се забива. . .

А жаби и жабчета около него се събрали, ше-ги си правятъ, смѣхове и веселба . . .